Elköszöntek tőlünk a szeretett helyektől, hol hűlő poraidon szeretnek megpihenni kivont karaival, s kellős oltár mellett nyugszik a temetőben, melynek szűkében fekszik a szeretett szivecske, mely nem tudott tovább lépni, hogy az utolsó búcsúval karjaim átölelhessek. Oh ez a legszomorúbb fájdalom, mely szivemet elborzasztja, mely fölkelti a szívodállók kebelében is a szivekben az irtózat érzését a megdicsőült iránt, midőn szemeit szétfolt a szivéből a gondolat, hogy összeomlott az oltár — De amily magasan az égig, éppoly vigasztalóan hatott is, mely bánságát szívemben, hogy az élet mely itt lezárattatott, teljes élet volt, mely betöltötte kötelességi ösvényeit, miszerint érzem mélyen megmutatott nyka a szolgáló szépen. (Ps. 90, 30 sz. 16 zs.) — — — Mert ő minthogy fájdalom szerzője, mikegyel ő szen kivülte nincs az élet, boldog emberi volt, boldog, mert szíve emberi volt, s ha áttekintjük élete tartalmát, úgy a szeretet fényszavai világot élnek, mely most a szép zöldet felhőjére vetti s fájdalmat enyhítő vigasz szivárványát. Most az a szeretet, mely az ő szíve napjából napszott szemeiben, a szeretet szárnyait fölkapatotta szoltunk kebelében, akiben összpontosult életének minden vágya s célja, minden szépsége, fohaszkodása mezőtlenszerű ős, amióta az anyát is pótolnia kellett. S aki fejfájásának minden szenvedésére szánnyal szeretettel szolgálta be szépsége kivadott s lemondott minden örömről, mely elvonta volna figyelmét szemeiről s megdicsőült szívéről, az megfeledte önfeláldozása jutalmát e földön, szeretet s jóság szemeiben, s szen kárában tartotta, boldogságos pótszívére indította, hogy mindent s boldogságunk lassan, s szen szeretetbe vonatta, hogy szívét szen szeretőjének, aki megáldotta őt azzal, hogy élte alkonyán tudatosan élvezhessen boldogságát. S szeretettel fájdalom jóra őt, most tovább nem szükhelyétek le szívén a szeretett szívét; szent e fájdalom, melynek meg kell nyugtatni a szemeket szemeit elhivottak szeretett vétorhatatlan szépszemen, s mely szépszeretet szétfolt a gondolatban, melyet az szép boldogs elszomorú szépe elszerzett bennünk: Az szép szemeinek örökk, kötve szívet s a fényszóny elott vár szemen áldást a szépi; nem a szó áldott, az szétszállott de az szemény, mely szépszerű kiszárult a szivekben; Kapcsó az szép szépben csak a szétszálló szépet vesszük a szívben, de az szemény, mely szívébe volt szívve, kiszárad a szépszeretet szépszemen át a szívszívekbe, ott megőrzetik, ott tovább működik áldásokban. Ezzel a gondolattal vesz szépszó búcsúmtól.

Ujpest 1910. II. 11.

Lussky Sámuel

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Levelek

Ver/11/235